

Dokumentaristický seminář KDT v LS 2019/20

každé úterý v letním semestru 16:30-18:55 v učebně KDT 217

(střídají se v něm zajímaví dokumentaristé, kteří promítnou svůj film nebo pásmo ukázek ze své tvorby – hosta představí v dialogu současní pedagogové, doktorandi či absolventi KDT)

účast studentů všech ročníků KDT je povinná

18. 2. schůze katedry: evaluace zimního semestru a výhled na letní (realizační porady, audit)

25. 2. **Martin Řezníček – Martin Kohout:** Neviditelná ruka trhu: privatizace Barrandova (2012, 60')

3. 3. **Alice Růžičková – Karel Čtveráček, Jarmila Poláková:** Pouť krkonošská (2019, 80')

10. 3. **Jan Rousek – Ivana Pauerová:** Z lásky nenávidí 3 – Domácí násilí na seniorech (2019, 52')

17. 3. **Honza Šípek – Theodora Remundová:** Když v tom jedou ženy (2014, 6x 45')

24. 3. **Martin Mareček – Viera Čákanyová, Nina Numankadic:** FREM (2019, 78')

31. 3. **Pavla Sobotová – Ivana Pauerová, Andrea Sedláčková:** Můj otec Antonín Kratochvíl (2019, 85')

7. 4. **Lucie Králová – Adéla Komrží, Radim Procházka:** homage á Woody Vašulka – VIVA VIDEO, VIDEO VIVA (2019, 85') a Efekt Vašulka (2019, 87')

14. 4. **Petr Kubica – Bára Chalupová, Vít Klusák:** V síti (2019, 100')

21. 4. **Šárka Slezáková – Helena Třeštíková:** Anny (2020, 70') ...nekonalo se kvůli corona viru

18. 2. schůze katedry: evaluace zimního semestru a výhled na letní (realizační porady, audit)

25. 2. **Martin Řezníček – Martin Kohout:** Neviditelná ruka trhu: privatizace Barrandova (2012, 60')

Martin Kohout (*1984) vystudoval sociologii na FFUK a dokumentární tvorbu na FAMU. Ve svých třech celovečerních filmech zkoumal post-socialistickou transformaci české společnosti – JUDr. Michal Danišovič (2010) Neviditelná ruka trhu: Privatizace Barrandova (2012) a Česká cesta (2015). Filmy se zabývaly privatizačními procesy a podílem občanů na fungování minulého režimu. V současnosti se snaží spolu s dokumentaristy Janem Rendlem, Janem Strejcovským a Jakubem Wagnerem pomáhat vzniku nezávislých dokumentárních filmů a jiných uměleckých projektů. Více viz – <https://vltava.rozhlas.cz/dokumentarista-martin-kohout-chybi-tu-kritika-a-naprava-veci-ktere-se-po-8111530>

Anotace filmu: Na případové studii privatizace barrandovských filmových ateliérů pojednává dokument o přechodu k tržnímu hospodářství po sametové revoluci. Tehdejší důležití aktéři (V. Marhoul, L. Helge, J. Knoflíček, M. Ondříček, J. Šustr, P. Pithart, T. Ježek) popisují příběh jejich odstátnění na pozadí požadavků popřevratové doby (film mj. připomíná pražskou návštěvu Milтона Friedmana). Film uvozuje citát Karla Jasperse o smyslu viny v rozměru sebepoznání a uzavírá jej úvaha o vlastnictví coby umění spravovat hmotné statky.

3. 3. **Alice Růžičková – Karel Čtveráček a Jarmila Poláková:** Pouť krkonošská (2020, 82')

Karel Čtveráček (*1970, Frýdlant) absolvoval bakalářské studium biologie na PŘF UK (1993) a Katedru dokumentární tvorby na pražské FAMU (1999). Spolupracoval se společností FEBIO na dokumentárním projektu „Jak se žije v Čechách“ (Jak se žije... s blues, Jak se žije... pod plachtami), pro Českou televizi natočil

několik dokumentárních filmů jak v rámci televizních cyklů („Příběhy slavných“: Otisky – Gabriela Wilhelmová, 2006, Návraty – Václav Lohniský, 2007), tak i samostatných autorských projektů („Paměť světla“, 2000; „Muž, který maloval moře“, 2005; „Včely letěly krásně“, 2009). Jako režisér spolupracuje již několik let na projektu České televize „Pomozte dětem“.

Jarmila Poláková (*1956) vede produkční společnost Film & Sociologie od roku 1991. Jako producentka se podílela na vzniku několika filmů Pavla Kouteckého včetně snímku Občan Havel (2008, režie Pavel Koutecký, Miroslav Janek). Dokument byl nominován na cenu Prix ARTE a na cenu LUX Evropského parlamentu, byl uveden na více než třiceti festivalech (Berlinale, Hot Docs, Visions du Réel) a získal několik ocenění (Český lev, DOK.FEST München, Jeden svět, Finále Plzeň a další). Společnost Film & Sociologie od roku 1992 natočila více než 160 dokumentárních filmů, které vznikly v režii předních českých dokumentaristů – Heleny Třeštíkové, Miroslava Janka, Pavla Štingla, Věry Chytilové, Viliama Poltikoviče, Pavla Kouteckého, Martina Hanzlíčka, Karla Čtveráčka a dalších.

Anotace filmu: Roku 1833 vykonal Karel Hynek Mácha se svým přítelem Eduardem Hindlem pěší pouť z Prahy na Sněžku. Cesta měla hluboký vliv na Máchovo básnické dílo i jeho zrání jako člověka. Svým činem zároveň vetkl do české krajiny předobraz poutnické cesty s příběhem osobní proměny a sebezpřekročení. I proto dodnes láká poutníky k následování. Putování na Sněžku po stopách Karla Hynka Máchy pořádá každým rokem na sklonku léta kunsthistorik a etnograf Jiří Zemánek společně s přáteli ze sdružení Pilgrim. Devítidenní pouť podává průřezový obraz o charakteru české krajiny a nabízí ojedinělou příležitost k setkávání s lidmi, kteří v krajině žijí a pečují o ni. Máchovské putování je též poctou básníkům, kteří se obraceli k mimo-lidskému světu a ve své poezii tematizovali oduševnělou povahu živé země. Je procesem vědomého tvoření, ponorem do nitra i možností, jak oživit tichý dialog s krajinou, jak navázat pouto s přírodou a vědomě jí jednou za čas poděkovat. „Dnes, kdy mnoho lidí vnímá krajinu už jen z automobilů nebo ze sedla svého kola, kdy se úchvatnost Země ztotožňuje s odlidštěnými záběry z dronů, v době, která redukovala oblaka na šedé mlhy v záběrech družic, v této době se pokusíme zprostředkovat kdysi zcela běžný pohled na krajinu kolem nás: pohled chodce kráčejícího lesy, poutníka hledícího vzhůru na oblaka a na hvězdy nad hlavou.“ Karel Čtveráček, režisér.

10. 3. Jan Rousek – Ivana Pauerová: Z lásky nenávist 3 – Domácí násilí na seniorech (2019, 52')

Ivana Pauerová Miloševič (*1976, Sarajevo) režisérka a dramaturgyně dokumentárních filmů, spoluzakladatelka Institutu dokumentárních filmů IDF. Vystudovala FHS UK a FAMU (dokumentární tvorba). Natočila např. dokumenty „Nikdy nebylo líp“ o situaci v poválečné Bosně a „Dámy v bílém“ o hnutí matek, manželek a sester kubánských disidentů. V ČT stála u zrodu projektů, jako jsou např. Šmejdi, Dobrodružství archeologie, Dokolakolem. Ujala se režie čtvrté řady docusoap „Čtyři v tom“. Pro cyklus autorských dokumentů Český žurnál natočila „Děti státu“, v němž se pokusila nahlédnout na to, jak funguje norský systém ochrany dětí Barnevernet. Je vedoucí české části mezinárodního projektu Generation What.

Anotace filmu: Jak se vyrovnat se zklamáním, které nám způsobili ti nejmilovanější? Lze překonat strach, stud a bezmoc? Otevřené zpovědi seniorů o tom, jak se z vlastního dítěte stane nepřítel a také o tom, jak nelehká je obrana proti násilí, ať už má jakékoli podoby. Po divácky úspěšných dokumentárních filmech „Z lásky nenávist 1 a 2“, z nichž první zaznamenal zpovědi pětice týraných žen a druhý příběhy čtveřice týraných mužů, přichází ČT s dokumentem, který se věnuje dalšímu fenoménu domácího násilí. Tentokrát se tvůrci zaměřili na seniory, kteří se mohou bránit snad nejméně. Zklamali je ti, které vychovali a k nimž chovali lásku bezvýhradnou: jejich vlastní děti. O to bolestnější je zklamání, které na sklonku života prožívají. Je těžké to prožít a ještě těžší přiznat sobě i okolí. Stejně jako u dalších forem domácího násilí je obrana komplikovaná, protože není snadné prokázat to, co se obvykle odehrává doma za dveřmi a za naleštěnými fasádami navenek spořádaných domácností. Zdá se, že prolomit bludný kruh formulace „tvrzení proti tvrzení“ je často téměř nemožné. Film přináší otevřené výpovědi o tom, jak se z milovaného a léta opečovávaného dítěte stane nepřítel, i o trnitém překonání strachu, studu a bezmoci.

17. 3. Honza Šípek – Theodora Remundová: Když v tom jedou ženy (2014, 6x 45')

Theodora Remundová (*1974) po gymnáziu vystudovala KDT FAMU, kde na sebe upozornila několika zdařilými školními snímky realizovanými vesměs ve spolupráci s Českou televizí. V roce 2000 studium na FAMU ukončila absolventským filmem „Standard“, tvořícím první část celovečerního filmového projektu „Ničeho nelituji“, který byl v roce 2003 dokončen díky grantu Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. Za ten obdržela Zvláštní cenu poroty na karlovarském festivalu. Současně se studiem na FAMU se věnovala herectví. Po spolupráci na několika experimentálních projektech začala hrát v pražském divadle Na Zábradlí, kde byla i na čas angažována, mimo jiné i v představení svých rodičů. Mezi nejzajímavější role patří Sáša v Čechovově Ivanovovi, dívka v Muchinové Táně Táně, Ilona v Orkenyho Kočičí hře, Hanečka ve Wispianskeho Wesele nebo Claire ve hře T. Williamse Hra o dvou postavách v divadle Rubín. Po spolupráci na několika školních (FAMU) filmech hrála v televizní povídce Jana Hřebejka Okno. Debutovala i v oblasti celovečerních hraných snímků – ve filmu Praha očima... - v povídce Michaely Pavlátové Absolutní láska. Dále vytvořila jednu z hlavních postav - Janu - ve filmu Alice Nellis Ene Bene, kde Theodora hrála se svou matkou Ivou Janžurovou.

Anotace filmu: Dokumentární cyklus o závislosti (nejen) na alkoholu. „Osudy našich hrdinek jsme sledovali během tří let,“ říká Theodora Remundová, která na natáčení úzce spolupracovala se spoluscénáristkou Klárou Formanovou. Výsledkem jsou čtyři příběhově uzavřené pětačtyřicetiminutové díly o každé z žen. Dva díly navíc ukazují skupinovou terapii v pavilónu závislostí v Psychiatrické léčebně Bohnice. „Dokumenty jsou unikátní především díky otevřenému postoji všech účastnic,“ vyzdvihuje Remundová „Ženy jsme natáčeli zblízka v jejich přirozených mezilidských vztazích, ukazujeme, jak snadno člověk do závislosti spadne a jak je těžké se z ní dostat zpět,“ uvádí. Závislost se díky tomu tvůrcům podařilo zachytit z různých úhlů. „Na alkoholu, drogách, hracích automatech a práškách je blbé to, že jsou po všech stránkách destruktivní, zasahují do těla i společnosti. Ničí mezilidské vazby,“ pokračuje Remundová. Zároveň ale dokumenty obsahují naději, že je možné s tímto onemocněním něco dělat a že návrat k normálnímu životu je možný.

24. 3. Martin Mareček – Viera Čákanyová a Nina Numankadić: FREM (2019, 78')

Viera Čákanyová (*1980, Bratislava) vystudovala scenáristickou tvorbu na VŠMU a dokument na FAMU. Už její rané školní filmy si získávaly pozornost po celém světě, za svůj experimentální dokument „Under Underground“ mapující vztah mezi podzemím a nadzemím získala hned několik mezinárodních ocenění. V letech 2009 a 2010 s filmy „100 dní“ a „Alda“ ovládla FAMUfest, kde získala cenu za nejlepší režii a mezinárodní filmový festival OKO, kde byl film Alda oceněn za nejlepší kameru. V současné době zůstává na Slovensku, pracuje na vlastních filmech, působí jako dramaturgyně a střihačka nezávislých filmových projektů a natáčí dokumentární filmy pro různé neziskové organizace a televizi. Pro ČT natočila dokument v rámci česko-slovenského projektu Celnice dokument „Ruky v hlavě“ a jeden z dílů cyklu o architektuře „ProStory“. Pro soubor dokumentárních esejů „Gottland“ natočila povídku o životě československého spisovatele Eduarda Kirchbergera, jež měnil svoji identitu podle jeho postavení vůči režimu – „Letící kůň“ (2014) je osobitou kombinací dokumentu a animace, kde se střídají až tři dějové linie, které se liší jak samotným pojetím animace, tak i komentářem.

Nina Numankadić (*1976) producentka a distributorka Hypermarket Film, posledních 10 let pracovala jako generální ředitelka portálu VOD Doc Alliance Films. Je producentkou připravovaného filmu FREM režiséra Viera Čákanyové a produkovaného Hypermarket Filmem. Spolu se slovenským režisérem Peterem Kerekesem vede přípravný pitching workshop pro filmové profesionály Emerging Producers pořádaný MFDF Jihlava. Více na https://dafilms.cz/program/598-10_years_nina_numankadic

Anotace filmu: Film je reakcí na současnou vlnu posthumanistického uvažování způsobeného rozvojem technologií a umělé inteligence stejně jako klimatickou krizí. Lidský druh si začíná uvědomovat svou nedůležitost a pomíjivost a lidská identita se ocitá v krizi. Snímek FREM se pokouší tento pocit reflektovat a

vytváří odlidštěný a odcizený pohled na krajinu a přírodu za hranicemi lidského vnímání skutečnosti. Kusé myšlenky a útržky dialogů, různorodá hudba přerušovaná ruchy a glitchy a zdánlivě zmatená, neukotvená kamera vytvářejí znepokojivou filozofickou úvahu nad limity antropocentrického myšlení. „*Natáčení tohoto filmu byla v každém ohledu extrémní zkušenost, a to nejen fyzická, protože jsme točili na Antarktidě. Musela jsem myslet nemyslitelné. Nechat za sebou vězení antropomorfismu. Přestat být člověkem.*“ Viera Čákanyová. Dokument byl vybrán do sekce Berlinale Forum na 70. ročníku berlínského filmového festivalu.

31. 3. Pavla Sobotová – Andrea Sedláčková a Ivana Pauerová: Můj otec Antonín Kratochvíl (2018, 85')

Andrea Sedláčková (*1967, Praha) je česká režisérka, scenáristka a herečka. Natočila několik celovečerních filmů, řadu televizních filmů pro ČT a několik divácky úspěšných dokumentů – např. „Musím tě svést“, „Fair Play“, „Ze života pubescentky“, „Můj otec a ostatní muži“, „Krásný čas“, „Opravdová láska“ a „Dívka za zrcadlem“. V letech 1986–1989 studovala scenáristiku a dramaturgii na FAMU. V roce 1989 emigrovala do Francie, kde dne 17. 11. 1989 získala politický azyl. V letech 1990–1993 studovala režii a střih na FEMIS v Paříži. Ve Francii se žije střihem hraných filmů, kterých odstříhala přes třicítku. V Čechách působí jako scenáristka, režisérka hraných a dokumentárních filmů a publikovala dva romány. Má dvě děti, žije střídavě v Praze a v Paříži. Za střih filmu „Welcome“ (2008) byla nominována na cenu César, zatímco snímek Šťastné a veselé (2005) se dočkal nominace na Oscara pro nejlepší neanglicky mluvený film. Více na <https://www.novinky.cz/zena/styl/clanek/andrea-sedlackova-v-cesku-je-normalni-filmy-krast-230412>

Ivana Pauerová Miloševič (*1976, Sarajevo) režisérka a dramaturgyně dokumentárních filmů (viz výše).

Anotace filmu: Základním prvkem vznikajícího snímku je klíčový moment v životě Michaela Kratochvíla, který žil za železnou oponou a do puberty se domníval, že jeho otec Antonín je mrtvý. Pak zjistil, že je nejen živý, ale spíše živel, a ještě k tomu mezinárodní celebrita. Pátrání po minulosti rodu Kratochvílů ukazuje, jak neklidné dvacáté století několikrát – a často bizarně – zasáhlo do osudů několika generací. Antonín Kratochvíl strávil první roky dětství v pracovním táboře ve Víně u Prahy, kam byl jeho otec Jaroslav s rodinou v padesátých letech vystěhován. V osmnácti Antonín emigroval z Československa. Svého syna Michaela tak opustil ještě před jeho narozením. Prožil dramatický rok v rakouském uprchlickém táboře, strávil několik měsíců ve švédském kriminále, bojoval v Čadu v barvách Francouzské cizinecké legie, odkud se mu podařilo utéct. V Amsterdamu vystudoval fotografii na prestižní Gerrit Rietveld Academie. Klid a úspěch na něj čekal nakonec v Americe. Jenže to ho brzy omrzelo a Antonín se vydal fotografovat válečné konflikty a země prožívající tragické události. Často pro své snímky riskoval život. Po skoro dvaceti letech se vrátil do své rodné vlasti, kde se poprvé setkal se synem Michaelem. Také díky svému otci se Michael stal fotografem. Antonín Kratochvíl pracoval jako fotograf pro prestižní periodika, mezi nimi například The New York Times, Newsweek, Vogue a Rolling Stone. Fotil válečné konflikty mj. ve Rwandě, Bosně, Iráku, Sierra Leone nebo Afghánistánu. „*Chci udělat film o hledání identity, což je téma vycházející z Antonínových fotografií. Bude to i film o svobodě, za kterou člověk často zaplatí velkou cenu. A především bude o lásce mezi synem a otcem, kdy Michael do osmnácti let o svém otci Antonínovi nic nevěděl. Zásadní roli sehraje i samotný akt fotografování, který spojuje rovnou tři generace Kratochvílů – dědečka, otce a syna,*“ říká režisérka Andrea Sedláčková. Životní příběh Antonína Kratochvíla, který emigroval koncem 60. let, se jí dotýká osobně. Sama Sedláčková emigrovala koncem 80. let a dodnes žije střídavě v Praze a Paříži. Ve své tvorbě se dlouhodobě zabývá vztahem k historické minulosti a stále ji připadá důležité vyprávět o tom, jak komunismus poznamenal lidské osudy. „*Rozumím některým Antonínovým postojům k mateřské zemi. A též Michaelův příběh rezonuje s mým vlastním. Víím, že z vlivu rodičů není jednoduché se vymanit, jejich životy fatálně ovlivňují ten náš,*“ dodává Sedláčková, která natočila například celovečerní snímek Fair Play nebo dokument Život podle Václava Havla. „*Michael je klidás, Antonín rozbouřený oceán. Michael introvert, Antonín showman. Michael se vyjadřuje distingovanou češtinou, Antonín mluví i v sedmdesáti jako klacek z periferie. Ale jinak se Michael otci neuvěřitelně podobá. Příběh vypadá jako z hraného filmu, ale je reálný a o to více působivý,*“ doplňuje producent Martin Hůlvec.

7. 4. **Lucie Králová – Adéla Komrží a Radim Procházka:** homage á Woody Vašulka – VIVA VIDEO, VIDEO VIVA (2019, 85´) a Efekt Vašulka (2019, 87´) – seminář bude zaměřen na analýzu práce dvou autorů s postavou Vašulky a na vizuální jazyk obou filmů, probereme režijní a producentké volby v průběhu natáčení a střihu (zpětně analyzovat co a jak funguje či nefunguje) – studenti nakoukají oba filmy předem (dostanou link 14 dní před seminářem), ale mají možnost filmy vidět i na plátně („VIVA VIDEO, VIDEO VIVA“ v rámci Projekcí a dialogů a „Efekt Vašulka“ v Městské knihovně 30. 3. od 19h)

Adéla Komrží (*1992) za kapitolu v dokumentárním pásmu „Televizní oslava“ (2013, MFDF Ji.hlava 2013) byla oceněna porotou FITES. Natočila také krátký film o člověku nemocném obrnou „Co tě nezabije, to tě obrní“ (2014, MFDF Ji.hlava 2014), studentské snímky „Komu na tom záleží, kdo koho sežere“ (2013), „Hotel AtoI****“ (2013), „Moratorium Vondrejs“ (2014) a v rámci seriálu Český žurnál film „Výchova k válce“ (2016). Více na <https://www.dokrevue.cz/clanky/viva-video-video-viva>

Hrafnildur Gunnarsdóttir je islandská producentka, režisérka, kameramanka a aktivistka. Vytvořila řadu snímků i televizních programů (Taste the North Atlantic), věnuje se sociálním tématům. Více na <https://www.dokrevue.cz/clanky/cesta-k-filmu-efekt-vasulka>ice na <https://www.dokrevue.cz/clanky/cesta-k-filmu-efekt-vasulka>

Radim Procházka (*1975, Vyškov) režisér a přední český filmový a televizní producent, který už 25 let spolupracuje s ČT. S Karlem Vachkem dokončil už třetí film, „Komunismus a síť aneb Konec zastupitelské demokracie“, téměř šestihodinový esej, který měl v lednu 2020 mezinárodní premiéru na prestižním MFF v Rotterdamu. Dlouhodobě se věnuje debutantům, jak v roli producenta („Prach“ Víta Zapletala, Schmitke Štěpána Altrichtera, nyní dokončovaný „Á-B-C-D-É-F-G-H-CH-Í-J-K-JONESTOWN“ Jana Bušty), tak také coby dramaturg filmového klubu Cyklus Citrus, kde každý měsíc uvádí debutantské filmy a vede veřejné diskuse s jejich autory. Další oblastí jeho zájmu je rozvíjení žánrové tvorby (výpravny pop-věd „Čí je moje dítě“, který režíroval společně s Markem Dudou, první český wildlife „Planeta Česko“ Mariána Poláka nebo akční komedie „První akční hrdina“ Jana Haluzy). Od roku 2012 vede vlastní dílnu na FAMU International, kde současně dokončuje své doktorské studium. Nejnovější z mezinárodních koprodukcí, kterým se pravidelně věnuje, je islandsko-český dokument „Efekt Vašulka“, portrét průkopníků videoartu Woodyho a Steiny Vašulkových.

Anotace filmu VIVA VIDEO, VIDEO VIVA: Film představuje divákům slavného výtvarníka Radka Pilaře jako průkopníka českého videa. „Videoart se u nás vyvíjel v bublině utaženého politického režimu nezávisle na zahraničí, kde byl svými možnostmi a otevřeností v předstihu. A děda byl jeden z prvních, kdo u nás s videem jako nástrojem pro své umělecké vyjádření začínal,“ říká o filmu režisérka a Pilařova vnučka. „Byl mi necelý rok, když děda zemřel. Po pětadvaceti letech od jeho smrti jsem se dostala do jeho pracovny. K zápiskům, textům a deníkům, ke kazetám, které natočil. Chtěla jsem objevit i pocítit prvotní fascinaci a touhu ‚videistů‘ pro tehdy tak revoluční technologii.“

„Přichází video. Místo přepínání kanálů může ten přístroj zrychlit nudné scény, opakovat to, co je tak neuvěřitelně zajímavé, způsobit další devastaci obrazu, třeba řadou přepisů. Jaké možnosti předkládá zhýčkanému divákovi tento zázračný mlýnek na rozemletí obrazu i informací, mlýnek na přípravu obrazových karbanátků!“ – Radek Pilař.

Anotace filmu Efekt Vašulka: Umělecké pokusnictví, dekonstrukce obrazu, proces pozorování. Pionýři videoartu Woody a Steina Vasulkovi prozkoumávají paměť člověka, paměť média, paměť umění jako instituce přes půl století. Sonda do celoživotního sourozenství životních i tvůrčích partnerů je osobním putováním po osudových místech – Brno, Praha, Reykjavík, New York, Buffalo. Odysea uměleckého věhlasu žijících legend kontrastuje s křehkostí jejich sociálního světa a nejistých vyhlídek. Dědictví videoartu je strukturováno texturou médií jednotlivých epoch (35 mm, video, harddisk). Padesát let avantgardy uložených na externím disku.

Brněnský rodák Woody Vašulka byl společně s malířem Františkem Kupkou jedním ze dvou Čechů, kteří ve 20. století stáli u zrodu nového uměleckého oboru. V jeho případě to byl videoart. S islandskou ženou

Steinou byl jeho průkopníkem od konce 60. let, kdy žili a pracovali v New Yorku. Předtím se ale poznali v komunistickém Československu, kde Bohuslav Vašulka studoval FAMU a Islandka Steina hru na housle. Přestože bývají nazýváni prarodiči "generace YouTube", svět umění na ně téměř zapomněl. S humorem a vyrovnaností se potýkají s financemi a tím, jak své analogové archivy zachovat pro budoucnost. Teprve v posledních letech je objevují sběratelé umění a největší světová muzea. Film ukazuje proměnu umění a společnosti s nástupem videa od 60. let do současnosti.

14. 4. Petr Kubica – Bára Chalupová, Vít Klusák: V síti (2019, 100')

Barbora Chalupová (*1993) je režisérkou nastupující mladé generace, její tvorba začala na FAMU studentským filmem „*Ďakujem ti melónik*“ (2014), který byl vybrán do užšího výběru na *Cenách Magnesia* za nejlepší studentský film a dále pak uveden na festivalu krátkých filmů *iShorts vol. 6* či *Edinburgh International Film Festival*. Následující snímek „*Do zbraně*“ (2016) byl nominován na *Cenu Pavla Kouteckého* a objevil se v soutěžních sekcích festivalu jako *Jeden Svět* nebo *MFDF Ji.hlava*. Jejím dalším dílem je „*Teorie rovnosti*“ (2017), ve kterém režisérka mapovala stav současné debaty o vyrovnaném postavení žen a mužů v České republice. Film byl uveden v rámci cyklu *Český Žurnál*. Její experimentální snímek „*Na okraji*“ (2018), který byl zařazen do užšího výběru na *cenu za nejlepší studentský film* v rámci *Ceny Magnesia*, se zabývá plochozemským hnutím v České republice. Poté Barbora představila svůj autorský dokumentární film „*Reality*“, který reflektuje aktuální krizi bydlení. Premiéra snímku se uskutečnila v rámci programu festivalu *Jeden svět 2019*. A v roce 2020 Barbora kromě snímku „*V síti*“ dokončuje film „*Nový slib*“, zabývající se uzákoněním manželství pro stejnopohlavní páry.

Vít Klusák (*1980) absolvoval katedru dokumentární tvorby na FAMU (2004). S Filipem Remundou založil roku 2003 společnost *Hypermarket Film*, která se zaměřuje na produkci autorských dokumentárních filmů a ze zásady nevyrábí reklamy. Společně se proslavili dokumentární komedií o falešném hypermarketu *Český sen* (2004), která se dočkala mnoha festivalových uvedení a uznání doma i v zahraničí. V tomto i dalších dokumentech se Klusák prezentoval silným autorským rukopisem, který spočívá nejen ve výběru společenskokritických témat (*Vše pro dobro světa a Nošovic*, 2010; *Dělníci bulváru*, 2014) a pokrývání aktuálních kauz (*Český mír*, 2010, s F. Remundou; *Dobrý řidič Smetana*, 2013, s F. Remundou; *Matrix AB*, 2015), ale i ve zviditelnění role tvůrců vstupováním do předkamerového prostoru, ať už fyzicky, nebo v dialogích s protagonisty.

Anotace filmu: 3 herečky, 3 pokojíčky, 10 dní a 2458 potenciálních sexuálních predátorů. Radikální experiment otevírá tabuizované téma zneužívání dětí na internetu. Tři dospělé herečky s dětskými rysy se vydávají na sociální sítě, aby v přímém přenosu prožily zkušenost dvanáctiletých dívek online. Ve věrných kopiích dětských pokojů chatují a skypují s muži, kteří je na netu aktivně vyhledali a oslovili. Drtivá většina těchto mužů požaduje sex přes webkameru, posílá fotky svých penisů a odkazy na porno. Děti jsou dokonce vystaveny vydírání. Dokumentární film Barbory Chalupové a Víta Klusáka vypráví strhující drama tří hrdinek alias „dvanáctiletých dívek“, pro které se účast na experimentu, od castingu až po osobní schůzky s predátory pod dozorem ochranky, stává zásadní životní zkušeností. Predátorské taktiky se postupně obracejí proti svým strůjcům: Z lovců se stávají lovení.

Více na <https://www.youtube.com/watch?v=DEllhM2K -s>

21. 4. Šárka Slezáková – Helena Třeštíková: Anny (2020, 70')

Helena Třeštíková (*1949) vystudovala režii na FAMU (1974). Na sklonku roku 1990 spoluzaložila *Nadaci Film & Sociologie* a v roce 1994 *Nadaci Člověk a čas*. Časosběrnou metodu rozvíjí už od svého školního filmu „*Živá voda*“ (1972). Natočila přes 60 dokumentů, většinou s tematikou mezilidských vztahů, sociálních problémů a ženské otázky, například „*Sladké století*“ (1998 – cena za nejlepší dokument na *MFF KV*) či obdobně koncipované „*Ženy na přelomu tisíciletí*“ (mj. portrét narkomanky *V pasti*, 2001 – zvláštní uznání na *MFF KV*). Časosběrné cykly: „*Řekni mi něco o sobě*“ (od roku 1989) a „*Manželské etudy*“ (1987–2006). V

Karlových Varech byly uvedeny také časosběrné dokumenty „Marcela“ (2006), „René“ (2008 – oceněn Evropskou filmovou akademií Prix Arte za nejlepší evropský dokument), „Katka“ (2010 – Český lev za nejlepší dokumentární film), „Soukromý vesmír“ (2012), Mallory (2015), „Zkáza krásou“ (2016) a „Forman vs. Forman“ (2019). Od roku 2002 vede realizační dílnu na KDT na FAMU. V prosinci 2017 byla jmenována profesorkou pro obor Filmové, televizní a fotografické umění a nová média se zaměřením Dokumentární tvorba na AMU, v roce 2018 jí UMPRUM udělila titul dr.h.c. a na počátku července 2019 se stala členkou americké Akademie filmového umění a věd, která každoročně uděluje ceny zvané Oscar. Více na <https://plus.rozhlas.cz/helena-trestikova-ceska-prezidentka-urcite-ale-ne-jen-proto-ze-je-zena-musi-byt-8113741>

Anotace filmu: Šestnáct let života pražské pouliční prostitutky. Anny začala „šlapat“ ve svých 46 letech, aby finančně pomohla dcerám a vnoučatům. Zároveň pořád pracovala jako „hajzlzába“ na záchodech v metru. „V roce 2000 jsem dělala film o společnosti Rozkoš bez rizika, což je organizace, která se stará o pražské prostitutky. S jednou ženou jsem pak točila dál. Anny byla velmi živá žena, která s prostitucí začala atypicky až ve svých 46 letech. Vypadá trochu jako Giulietta Masina (to byla italská herečka a manželka Federica Felliniho). Její osud jsem sledovala asi 16 let, ale už zemřela. Takže tento film už definitivně hotový je a žádné pokračování nebude.“ Nejnovější časosběrný film Heleny Třeštíkové uvidíte v předpremiéře jako vůbec první diváci.